

ikke kendte hele det System, som den højtærede Finansminister agter at indføre i vor Beskatning. Jeg kan erkende, at det selvfølgelig er nødvendigt, naar man skal bedømme en Skat og vil have fuldstændig Forstaaelse af og Forestilling om dens Virkninger og dens Betydning, at kende det Skattesystem, hvori den staaer. Men jeg synes heller ikke, at vi her staa aldeles uden Kendskab til det Skattesystem, hvori disse Skatter ville komme til at virke, for det er dog ganske givet, vi have jo dog et Skattesystem her i Landet. Det forholdt sig ikke saaledes, at den højtærede Finansminister skal til at bygge et Skattesystem op, om hvilket vi intet vide, og af hvilket vi kun have faaet disse faa Momenter overleveret for at danne os en Forestilling om, hvad der kommer. Forholdet er dog det, at vi have et Skattesystem, hvis Grundtræk det formentlig ikke er den højtærede Finansministers Mening at ville omordne fuldstændig. Hvad det her drejer sig om, er jo supplerende Skatter, som skulle give den fornødne Indtægt, der kan være i Stand til at udligne det Tab, som er lidt ved Afgang paa visse Skatter, navnlig paa Tolden, og ved den Underbalance, der i øvrigt er fremkommen derved, at en stor Del Udgifter og da navnlig Udgifter til mange civile og sociale Formaal ere stegne saa ganske overordentlig stærkt. Jeg tror derfor, at der ligger en meget stærk Overdrivelse i de Bemærkninger, der ere fremsatte med Hensyn til, at vi skulle først have hele Systemet at se, og jeg tror, det er en meget for stærk Virkning, det har gjort, naar det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) har erklæret, at han overhovedet ikke vil have noget med disse Skatter at gøre, før han har hele Systemet paa Bordet. Man kan selvfølgelig forstaa, at det kan have sin Betydning for det ærede Medlem at stille sig paa denne Maade, thi det vil da i hvert Fald være en Frist, inden det ærede Medlem for Alvor bliver nødt til at tage det Spørgsmaal op: hvad skal der sættes i Stedet for det, den højtærede Finansminister proponerer? Det er et Spørgsmaal, som nødvendigvis en Gang maa besvares. Eftersom vi er enige om, at Skatter maa vi have, og flere Indtægter maa vi have, maa man ogsaa, naar et Forslag, der er fremsat, forkastes, høre, hvad der sættes i Stedet for fra anden Side.

Jeg skal derefter gaa over til at beskæftige mig med forskellige Spørgsmaal, som ere komne frem under Forhandlingerne vedrørende det foreliggende Lovfor-

slag. Det er blevet udtalt, at fordi man i Udlandet havde Skatter af en eller anden Art, var der ikke nogen Grund til at have saadanne Skatter i Danmark, og det er opstillet paa en Maade, som om den højtærede Finansminister havde opdaget, at man i Udlandet havde en saadan Skat, og saa havde han straks bestemt, at en saadan Skat maatte vi ogsaa have her. Men det var jo slet ikke paa den Maade, der blev henvist til Udlandet. Overfor de forskellige kritiske Bemærkninger, der ere fremkomne overfor dette Skatteobjekt, forekommer det mig at være ganske naturligt og fuldt berettiget at henvise til, at det ikke er nogen Specialitet for dette Land, noget ejendommeligt, noget nyt, noget, der er opfundet af den højtærede Finansminister. Det er et Skatteobjekt, som ogsaa er benyttet i Udlandet.

Paa samme Maade har man udtalt, at det kunde slet ikke nytte noget at se hen til Forholdene i en By som Paris. Thi i Paris var det helt andre Omstændigheder, der muliggjorde de høje Priser og den høje Beskatning, i Paris var det de fremmede, som bestemte Prisniveauet, det var dem, der underholdt Teatrene, og det var derfor ugørligt at sammenligne Forholdene i Paris med Forholdene i København, hvor vi ikke have et saadant internationalt, rigt Publikum. Hvis vi ved denne Skat naaede op til Priser som i Paris, kunde man til Dels sige det, men det er der jo slet ikke Tale om. Man kan dog meget vel henvise til Forholdene i Paris; thi een Ting er givet, at der ikke er Forskel paa, hvad man tager af en Amerikaner og af en Franskmand i et Teater i Paris. Franskmaendene maa betale det samme som Udlændingene. Det Niveau, der er fastsat, muligvis fordi der er et stort, rigt, internationalt Publikum, er ogsaa det Niveau, paa hvilket den franske Befolkning maa nyde disse Glæder. Derfor er man berettiget til at se hen til, at det er muligt at drive Teatre med saa høje Afgifter, og derfor er det ogsaa et Fingerpeg for, hvad der er muligt og gennemførligt i Danmark, og det er derfor ogsaa fuldstændig berettiget at fremhæve, at naar vore Teaterpriser ikke have naaet mere end Trædielen af Priserne i Paris og London, og man altsaa er paa et meget lavt Niveau med vore Teaterpriser, maa det kunne lade sig gøre at komme op paa et højere Niveau.

Naar vi høre om alle disse miserable Forhold i Teaterverdenen, kommer man